

Sygn. akt V CZ 64/14

POSTANOWIENIE

Dnia 3 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska (przewodniczący)

SSN Iwona Koper (sprawozdawca)

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa B. Spółki Europejskiej z siedzibą
w Hamburgu - Oddział w Polsce
przeciwko W. F. i E. S.
o nakazanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 3 października 2014 r.,
zażalenia pozwanego W. F. na postanowienie Sądu Okręgowego
Sądu Gospodarczego w W.
z dnia 17 marca 2014 r.,

**oddala zażalenie i zasądza od pozwanego W. F. na rzecz
powoda kwotę 1 200 (jeden tysiąc dwieście) zł tytułem kosztów
postępowania zażaleniowego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy odrzucił jako niedopuszczalną na podstawie art. 398² § 1 k.p.c. skargę kasacyjną pozwanego W. F. od wyroku w sprawie o nakazanie wydania nieruchomości, w której wartość przedmiotu zaskarżenia ustalona na podstawie art. 23² k.p.c. wynosi 18 900 zł.

Postanowienie zaskarżył pozwany W. F., zarzucając w zażaleniu naruszenie przepisów art. 398⁶ § 2 w zw. z 398² k.p.c., polegające na błędnym ich zastosowaniu. Podniósł, że Sąd Okręgowy naruszył art. 321 k.p.c. i wyszedł ponad żądanie apelacji, a co za tym idzie „tenor jego wyroku traktuje o prawach majątkowych, których wartość pozwalałaby zakwalifikować sprawę jako kasacyjną”. Wartość tę pozwany określił na kwotę 106.147,92 zł. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia oraz o zasądzenie od powoda kosztów postępowania według norm przepisanych.

W odpowiedzi na zażalenie powód domagał jego oddalenie w całości i zasądzenie na swoją rzecz od pozwanego kosztów postępowania zażaleniowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zasadnicze znaczenie dla oceny dopuszczalności wniesionej skargi ma przedmiot objętej zaskarżonym wyrokiem sprawy, a w konsekwencji właściwa dla niego podstawa obliczenia wartości przedmiotu zaskarżenia. Sąd Okręgowy ustalił, że żądanie pozwu dotyczy nieruchomości oddanej pozwanym przez powódkę do użytkowania. Właściwą podstawą do określenia wartości przedmiotu sprawy i zaskarżenia stanowi więc przepis art. 23² k.p.c., którego zastosowanie, przy ustalonych stawkach czynszu dzierżawnego stosowanego przez Gminę W. (nie kwestionowanych w zażaleniu), prowadzi do ustalenia wartości przedmiotu zaskarżenia w kwocie przyjętej przez Sąd Okręgowy. Tak określona wartość przedmiotu zaskarżenia kasacyjnego odpowiada zarazem wartości przedmiotu sporu podanej w pozwie i wartości zaskarżenia apelacyjnego.

Wartość przedmiotu zaskarżenia skargą kasacyjną, stosownie do art. 368 § 2 w zw. z art. 398²¹ k.p.c., może być wyższa niż podana w pozwie wartość przedmiotu sporu jedynie w wypadku, gdy powód rozszerzył żądanie pozwu lub gdy sąd orzekł ponad żądanie. Chodzi tu przy tym o takie wyjście ponad żądanie, które może wpłynąć na wartość przedmiotu zaskarżenia. Sytuacja taka nie zachodzi w związku z dokonaniem przez Sąd Okręgowy w zaskarżonym skargą kasacyjną wyroku modyfikacji brzmienia żądania powoda. Dokonana zmiana w żaden sposób nie wpłynęła bowiem na zmianę przedmiotu sprawy i podstawę ustalenia wartości przedmiotu zaskarżenia kasacyjnego, którą pozostaje art. 23² k.p.c.

W tym stanie rzeczy brak jest podstaw do zakwestionowania stanowiska Sądu Okręgowego, który prawidłowo odrzucił skargę kasacyjną pozwanego.

Kierując się powyższym Sąd Najwyższy stosownie do art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 1 i 3 k.p.c. oddalił zażalenie oraz na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. orzekł o kosztach postępowania zażaleniowego stosownie do jego wyniku.